

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
י"ב - ט"ז סיון
ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

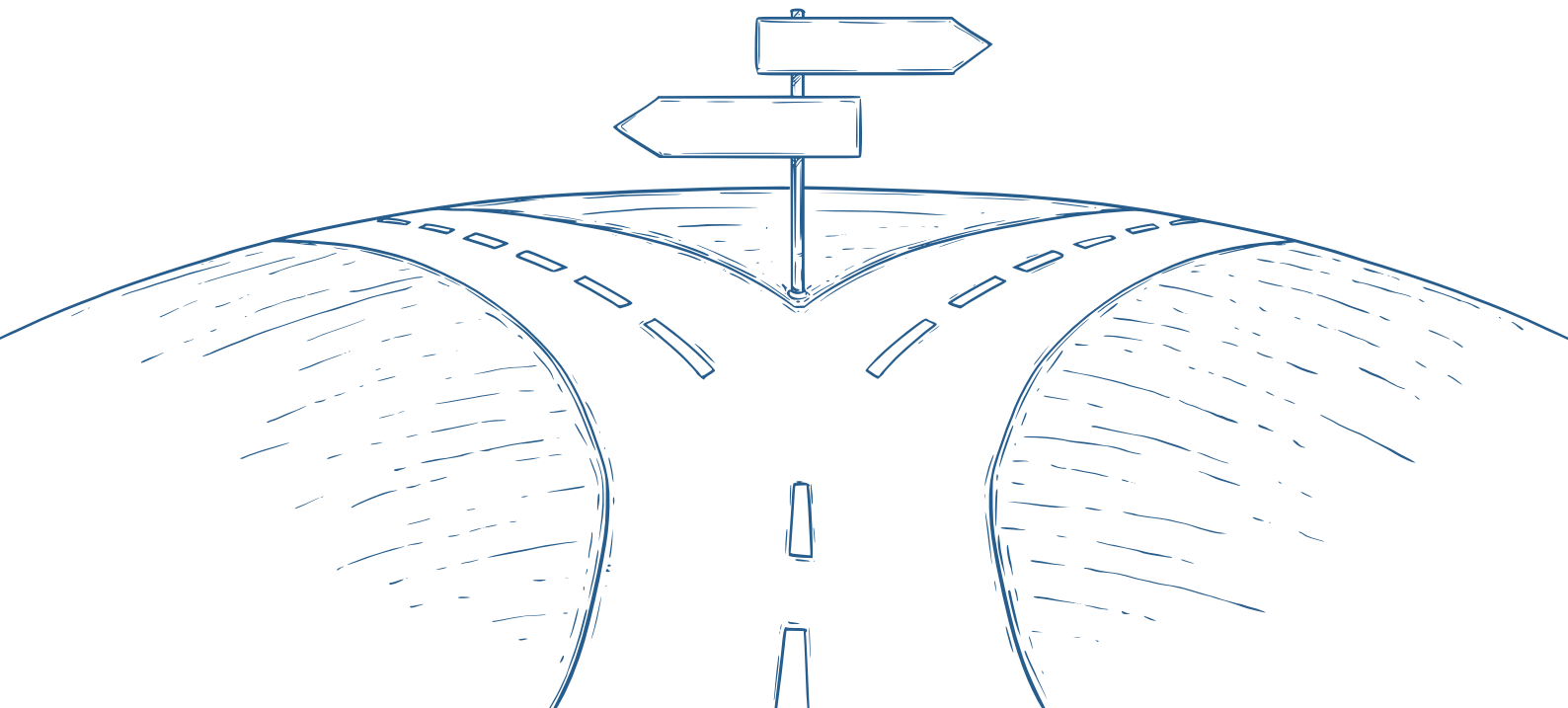
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תוכן עניינים

4	<u>על חורבות הדיפ-סטייט תיבנה המדינה היהודית</u>	א
7	<u>זהות יהודית במלחמה – מקור כוח ומטרה או בלי לשימוש ציני</u>	ג
11	<u>שני מבצרים וחצר של תוהו</u>	ד
14	<u>גבורת האנוסים</u>	ה

על חורבות הדיפ-סטייט תיבנה המדינה היהודית

בן יעקב סבו

א. בימים האחרונים אנו עדים למאבק הכי חריף והכי עיקש של התקופה האחרונה - המאבק על מינוי ראש השב"כ.

מאבק זה הוא תת-סוגיה בתוך שאלה הרבה הרבה יותר גדולה שהדור שלנו מתמודד איתה: **מי הוא הריבון במדינה?**

ולו במובן הזה בלבד, מינוי האלוף זיני לראשות השב"כ הוא כרגע מבחן עילאי לכוח הרצון שלנו, של 'הרוב היהודי'.

מינויו הוא סוגיה שהיא לא רק אקטואלית. ולא רק לאומית, אלא כלל-עולמית בהיסטוריה של נצח ישראל:

מי שלא מבין שברגעים אלו מנהיגי סין, רוסיה, איראן, מצרים, אירופה והדיפ-סטייט בארה"ב עומדים על הרגליים האחוריות נגד המינוי הזה, פשוט לא מבין כמה משמעותי מה שקורה פה לכולם, או שהוא לא מבין כמה חשוב המינוי.

התנגשות חזיתית, מהאחרונות שלפני הכרעה, בין הריבון היהודי, לבין מיעוט הדיפ-סטייט הפרוגרסיבי והכוחני.

התנגשות של שיא רוח הגבורה היהודית המגולמת בדמותו של האלוף זיני, מול סמל הדיפ-סטייט, השב"כ, אחד הארגונים שבכיריו הם מן הרקובים והעוצמתיים ביותר במדינה. בג"ץ לידו תמים כמו מתנ"ס שכונתי.

ארגון שהשליטה ההגמונית שלו במתנגדיו הפוליטיים מ'הרוב היהודי' נעשית כולה במחשכים.

הגבורה של הדור שלנו, יותר ממה שהיא צריכה להתגלות בשדה הקרב היא צריכה להתגלות בשדה התודעה והעמידה הלא מתכופפת.

ב. גבורה שבגבורה

עם כל הכבוד, וכמובן שיש כבוד, גבורה מהסוג הזה - היכולת לעמוד נגד מערכות רקובות - היא גבורה הרבה יותר גדולה מאשר גבורה בתופת של שדה הקרב.

הגבורה שבעמידה מול חשש להיזרקות לצינוק לשארית חיידך, לעבור התעללות מינית, עינויים, שידול להתאבדות, תפירת תיקים - וכל זאת על ידי בני עמך, תוך הכפשה תקשורתית ורמיסת שמך וכבוד משפחתך - היא גבורה גדולה מזו?

היש משימה גדולה מזו בדורנו?

כן, כל אחד מן הדברים שצוינו פה קרה לצערנו הרב בעבר בעשרות מקרים נגד יהודים כשרים, הכל לפי האינטרס של ה'הגמוניה'. הדברים גלויים ומפורסמים. רק לאחרונה פרסם שלמה פילבר סיפורים קשים וטראומות

הגבורה של הדור שלנו, יותר ממה שהיא צריכה להתגלות בשדה הקרב היא צריכה להתגלות בשדה התודעה והעמידה הלא מתכופפת

”
בדורנו, המשימה
היא להיות גיבורים
בתוך המערכת. זאת
הגבורה שעליה
יספרו הדורות
הבאים של נצח
ישראל

שהוא שומר בבטן כבר כמה שנים, וסיפורו הוא אחד מני רבים.
מתהלכים בינינו גיבורי ישראל של ממש, בלי שירו כדור אחד.
גיבורי ישראל שגבורתם מוקדשת להצלת עם ישראל מהדיפ-סטייט הבולשביקי.

ואיך יודעים שזוהי גבורה שאינה פחותה מהסתערות בשדה הקרב?
קחו לדוגמה את רוסיה הקומוניסטית. בזמן שמיליונים חירפו נפשם בשדה הקרב, כמה
לעומתם היו מוכנים לעמוד איתן נגד השקר של המפלגה והשיטה? ספורים ביותר.

אם היו לנו עוד כמה עשרות גיבורים כאלו במערכות לא היה טבח 7.10, כי התרמית העצמית
והעיוותים היו נחשפים. וכך היינו חוסכים דם של אלפי גיבורים בשדה הקרב.

ג. פיקוח נפש כלל ישראלי

היו דורות בעם ישראל שהגבורה התגלתה בניפוץ פסלי עבודה זרה. בדור אחר הגבורה היתה
לצאת ממצרים האימפריאלית אל ארץ לא זרועה. בדורות אחרים היא היתה במרד נגד היוונים
או נגד הבריטים, ובמלחמה מול הערבים.
בכל דור כזה יש לנו גיבורים שאת שמם נישא לנצח ונשמתם מאירה לנו בשמיים. אברהם, משה,
מתתיהו.

בדורנו, המשימה היא להיות גיבורים בתוך המערכת. זאת הגבורה שעליה יספרו הדורות
הבאים של נצח ישראל. זאת הגבורה הנדרשת מאיתנו בעת הזאת. זה ממש פיקוח נפש
כלל-ישראלי.

ד. גל ההתקרבות השוטף את הארץ הוא חלק מהבשורה הממשמשת ובאה ומספרת על שלעתיד לבוא.

אם בצעירותי מרד הנעורים היה להתחבא ולעשן סמים, היום 'מרד' הנעורים הוא להקים בבית הספר דוכני תפילין. המסעדות הכי גדולות ויוקרתיות מכשירות את מטבחיהן, פשוט כי זה מה שהמוני הציבור דורשים, והחיילים בחזית הם כבר בכלל קומה מדהימה של רוממות רוח יהודית.

הסכר החוסם את עם ישראל מלהופיע את כוחותיו, הסכר שאנו נוהגים לכנות בקיצור 'דיפ-סטייט', עומד להיפרץ. זה יקרה בין כך ובין כך. הגיבורים שיעזרו לו להיפרץ מהר יותר יזכו לקחת חלק בדבר הגדול הזה, יזכו להיות שותפים במגמה שאליה עם ישראל והעולם כולו צועדים. בע"ה.

”
הסכר
החוסם את
עם ישראל
מלהופיע
את כוחותיו,
הסכר שאנו
נוהגים
לכנות
בקיצור
'דיפ-סטייט'
, עומד
להיפרץ

זהות יהודית במלחמה - מקור כוח ומטרה או כלי לשימוש ציני

צביקה מור

א. אז מה פשר העיסוק בסממני יהדות על ידי קמפיין החטופים?

על עסקת שליט כתב רונן צור: "כולם יחד (עיתונאים, אנשי מקצוע ויחצנאים - צ.מ) פשטו מדי שחר על משרדיהם של מקבלי ההחלטות עד שאלה הרימו ידיים ונכנעו. פשוט נכנעו. אין מילה אחרת... המבצע הצליח. גלעד חולץ. כולם שתקו".

הם לא צריכים שהציבור יסכים, הם רק צריכים שלא יתנגד. כדי להסיט את העם מהדעת, מההיגיון, מהאחריות הלאומית ומהמוסר - כל האמצעים כשרים.

ב. הציבור הדתי-לאומי הוא 'קהל המטרה' המרכזי של קמפיין החטופים. לצד חסרונותיו, כפי שיש לכל ציבור, ציבור זה מחזיק כיום - עבור מדינת ישראל כולה - את החשיבה והאחריות הלאומית, את הציונות השורשית והנצחית וגם את זו שהתחדשה לפני כמאה שנה ודגלה בהתיישבות ובביטחון. את בניו נמצא בחזית המלחמה ולצערנו גם בבתי העלמין הצבאיים, באחוזים גבוהים מחלקו באוכלוסיה - והוא לא יתן שהמלחמה הזו תסתיים בכניעה.

ממילא הופך הציבור הזה למכשול הגדול ביותר לקמפיין הדורש כניעה, בשם המכובס 'הפסקת המלחמה'.

ג. כדי לערער את בטחונו של הציבור הדתי-לאומי בתפיסתו ובאמונתו, הקמפיין נוקט בארבעה צעדים:

1. מגדיר מחדש את ערך הניצחון כשחרור חטופים ולא בהשמדת או הכנעת האויב.
2. מצביע על השבת החטופים כערך בלעדי.
3. מטיל על מתנגדי העסקה אשמה במותם ובסיכונם של החטופים.
4. משתמש ב"תרגיל מספר 5" של כל קמפיין מתחיל: "תמרון את היריב באמצעות כפייתו על ערכיו". כלומר, במקום לנסות להטמיע ביריב ערך זר, נעשה שימוש בערך החשוב ליריב - לרעתו.

”
**כך הקמפיין מרוויח
 לפחות שני הישגים –
 כופה על ציבור זה את
 קיום ערכיו ומעסיק
 אותו בכל דבר, מלבד
 הדבר החשוב ביותר
 בזמן מלחמה –
 הניצחון.**

ד. כיוון שציבור זה מתגייס בטבעיות לכל עניין לאומי וערבות הדדית, על הקמפיין להצליח בסעיף מספר 1, וכל השאר יבוא מאליהו. מרגע שה-waze של הציבור הדתי-לאומי מכוון על החטופים בלבד ולא על הניצחון, כוחות העשייה האדירים שלו יופנו אוטומטית למטרה זו. את הביטויים לכך נוכל למצוא בעיסוק בקדושת החיים (של הפרט), במצוות פדיון שבויים (שאינה קיימת בזמן מלחמה), בתפילת שמע ישראל בכותל ובקבר יוסף, בתפילות נשים והפרשות חלה ובאזכור חסרון החטופים בשולחן השבת והחג.

כך הקמפיין מרוויח לפחות שני הישגים – כופה על ציבור זה את קיום ערכיו ומעסיק אותו בכל דבר, מלבד הדבר החשוב ביותר בזמן מלחמה – הניצחון.

ה. אך אי אפשר בשום אופן לראות את התקרבות הציבור הכללי לשורשיו ואת העיסוק ביהדות של קמפיין החטופים כמקשה אחת.

מלחמה היא תמיד על הרוח. כל צד מנסה לשבור את רוחו של הצד השני ולייאש אותו מיכולתו לנצח ולעמוד במטרותיו.

רק מי שרוחו וצדקת דרכו חזקות – ינצח. בשל כך, **המלחמה מטבעה, מעוררת בעם יכולות הישרדותיות נפלאות השואבות את כוחן מהמקומות העמוקים ביותר של זהותו הלאומית**, כדי לספק לעצמו תשובה לשאלה הנוקבת "על מה ולשם מה אנו נלחמים?". וכאן, כמו תמיד, רק השורש והנצח יכולים לספק תשובה ולהפיח רוח בחזית ובעורף, בוודאי כשהמלחמה מתארכת.

ו. **זוהי הרוח האותנטית של חיילינו הקוראים "שמע ישראל" בשטחי הכינוס.**

זוהי הרוח של האימהות, האבות והרעיות הנאחזים בנצחיה, במה שעובד כבר אלפי שנים, גם אם התעלמו ממנו לפני המלחמה.

זוהי הרוח שהביאו איתם רבים משורדי השבי, כשחייהם תלויים בחסדם של רוצחי החמאס, אשר דווקא במעבה האדמה גילו את "עוזך בשבי" - עוז החיים שבמסורת ישראל שהתגלה להם דווקא בשבי.

ז. לעומת האותנטיות והטהרה הזו בקרב חיילינו האהובים והגיבורים היוצאים כשליחי האומה לקרב, ובקרב אחינו ואחיותינו שהיו בצרה ובשביה, **בולט העיסוק הציני והזול ביהדות לצורך הקמפיין המבקש לרתום קהלים נוספים להשגת הכניעה לאויב.** הראשונים עוסקים ביהדות, השניים רק משתמשים בה.

ח. **כיצד נדע אם מדובר בשימוש ציני ביהדות? אולי יש להם כוונות טובות?**

בכל פעם שאתם רואים פרסום באמצעי המדיה השונים שאלו את עצמכם ארבע שאלות:

1. מי מממן את הפרסום, מטעם מי הפרסומת או השלט?
2. מה אתם יודעים על האדם או הגוף המפרסם? מה היו הפרסומים הקודמים שלו? אילו אמונות וערכים הוא מקדם?
3. האם הפרסום הנוכחי הוא חלק מקמפיין גדול יותר, ואם כן, מהו ומה מטרותיו?
4. והכי חשוב: מה השכל הישר שלכם אומר לגבי הנושא בו עוסק הקמפיין?

ט. **הקמפיינרים עושים שימוש בערכים של קהל המטרה כדי לאסוף אותם כטרמפיסטים תמימים להשגת יעדי הקמפיין שלהם.** הדוגמה הבולטת ביותר כיום היא קמפיין גיוס החרדים מבית אחים לנשק. רק לפני מספר ימים חילקו פעיליו אלפי צווי גיוס בתיבות דואר בבני ברק ואמרו: "כשאנחנו בסבב שביעי של מילואים, לא יתכן שצעירים חרדים יקבלו פטור פוליטי". ובמאה שערים תלו שלטים "האחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה?"

שאלו את עצמכם, **האם ארגון ש99.99% מחבריו שייכים לשמאל הקיצוני בישראל - וממילא אנטי-דתי - מחפש להציף את הצבא בשומרי מצוות?**

מדוע מי שזה עתה ביזה את תפילות יום הכיפורים ('לוחמי כיפור'...) וזרק פיתות למחנה צבאי בפסח, מתעניין בפסוק מחומש במדבר?

”
הקמפיינרים עושים שימוש בערכים של קהל המטרה כדי לאסוף אותם כטרמפיסטים תמימים להשגת יעדי הקמפיין שלהם

מסתבר שהיהדות מעניינת וחשובה עבורם רק כשהיא משמשת 'פתיון ערך' לקהל המטרה של הקמפיין.

חשבו נא על הדתי-לאומי הסביר הממתין בתחנת הרכבת הקלה ליד מאה שערים, רואה את כרזת "האחיכם" ואומר לעצמו "וואלה צודקים" ועולה על הרכבת להפלת ממשלת המחנה הלאומי בלי שהוא מתכוון לכך.

י. איך אמרה אמא של חטופה? "ביהדות יש דברים טובים, אפשר לעשות בהם שימוש". כלומר, עולם האמונות, הדעות והמוסר יונק ומבוסס על התרבות המערבית-פרוגרסיבית. היהדות - "נחמד שתהיה במזווה, אולי פעם נשתמש".

נלמד להכיר את התרבות העכשווית-זמנית, נחדד את ראייתנו ויכולות הביקורת והבקרה שלנו ונדע להבחין בין מופעים אותנטיים של חזרה לשורשים היהודיים ובין שימוש ציני ורדוד ביהדות ככלי להשפעה על המונים.

שנזכה בע"ה לחזרת כל שבויינו ללא יוצא מן הכלל מתוך גבורה וניצחון.

**מסתבר שהיהדות מעניינת וחשובה
עבורם רק כשהיא משמשת 'פתיון
ערך' לקהל המטרה של הקמפיין**

שני מבצרים וחצר של תוהו

עזרא הימן

זה פשוט אנשים עם קושי נפשי סביב זהותם המינית. הם לא מצליחים להיות כמו כולם, הם אפילו ניסו הכל. הם מרגישים בודדים ודחויים, לעיתים אפילו אובדניים. איזה אדם עם לב אנושי ויהודי מוכן שאנשים סביבו ירגישו תחושות קשות כאלה?

יש המציגים את התנועה הלהט"בית כתנועה אנושית העוסקת בחמלה כלפי מצוקת השונה והכלת האחר. יש המציגים אותה כתנועה ליברלית המאפשרת לכל אחד לחיות לפי בחירתו ונטייתו. האם הצגת דברים זו היא אמינה? האם זו תנועה העוסקת ברגישות אנושית וחופש הפרט, ותו לא? מהי באמת התנועה הלהט"בית?

א. מודל המבצר והחצר

תכירו את כשל 'מוט וביילי', או בתרגום קרוב בעברית - כשל 'טענת המבצר והחצר'. הכשל הזה, שסומן והוגדר בסוציולוגיה לפני כמה עשרות שנים, מתאר מצב בו אנשים מנסים לקדם רעיון שנוי במחלוקת שקשה להגן עליו (במשל: החצר), וכדי לעשות זאת הם עוטפים אותו ברעיון מוסכם יותר שקל להגן עליו (במשל: המבצר).

דוגמא פשוטה: תומכי טרור עוטפים את תמיכתם 'בפעילות למען זכויות אדם'. התמיכה בטרור היא החצר שקשה להגן עליו. המבצר המתהדר בזכויות אדם קל יותר להגנה.

התנועה הפרוגרסיבית מלאה בטיעונים מהסוג הזה, כשהיא עוטפת את פירוק הזהויות אותו היא מקדמת ברעיונות הומאניים, ליברליים, ואפילו יהודיים. כדי להתמודד עם הכשל הזה, צריך לוותר על היחס התמים לאופן שבו תנועות חברתיות מציגות את עצמן בקמפיילים רעשניים וגם לא מעט הונאה עצמית, ולבדוק מה בפועל הן מקדמות, ואיזו תשתית רעיונית באמת עומדת בבסיסן.

גם התנועה הלהט"בית מובילה את האנושות למקומות מאוד קיצוניים ולא מוסכמים. אך היא מקדמת את עצמה בעזרת שתי עטיפות חזקות בהן היא משתמשת כדי להגן על עצמה ועל פעילותה.

התנועה החברתית הלהט"בית משקרת לנו ש'מבצר החמלה' הוא כל הסיפור שלה

ב. 'מבצר החמלה'

המבצר הראשון טוען בעד הצורך להיות רגישים כלפי אנשים חריגים עם קשיים. לכאורה, זו לא אידיאולוגיה, זה לא דגל, זהו זה לא תפיסה אחרת של משפחה. זה פשוט אנשים עם קושי נפשי סביב זהותם המינית. הם לא מצליחים להיות כמו כולם, הם אפילו ניסו הכל. הם מרגישים בודדים ודחויים, לעיתים אפילו אובדניים. איזה אדם עם לב אנושי ויהודי מוכן שאנשים סביבו ירגישו תחושות קשות כאלה?

המבצר הזה מספר לנו סיפור של אנושיות ורגישות, וכופר בכך שיש כאן משהו מעבר.

בוודאי שיש אנשים שהתיאור הזה נכון לגמרי לגביהם, אך התנועה החברתית הלהט"בית משקרת לנו ש'מבצר החמלה' הוא כל הסיפור שלה. יש לזה סימנים מובהקים. רגישות זו נראית שונה לגמרי מרגישות כלפי תופעות אחרות חסרי כל לגיטימציה מוסרית בחברה. כשרגישות היא כל

”
ככל שכדור השלג מתגלגל, מתברר שתנועה זו יושבת על עומקים של עצב שהפכו לטינה קשה כלפי זהותו של אדם.

הסיפור, אין מי שלא ינסה לעזור להתגבר על הקושי ולמצוא פתרון. אין מי שירים את זה כדגל. ובטח אין מי שירדוף, יסתום פיות, וימנע חופש מחקרי ממי שרוצה לחפש ולהציע דרכים להתגבר ולצאת מאותה סיטואציה לא פשוטה. **בהמשך הדברים נראה שתנועה זו מסוגלת להיות הכי חסרת חמלה בעולם.**

ג. 'המבצר הליברלי'

המבצר השני מתבצר סביב הטענה הליברלית 'חיה ותן לחיות' - כל אחד רשאי לחיות את חייו כפי שהוא בוחר, ולבחור במה שמעניק לו רווחה ואושר. לפי טענה זו, זוגיות היא לא 'תורה משמים', אין דרך אחת, זה הכל עניין של העדפה אישית. המבצר הזה לא פוסל אף צורת חיים זוגית, ובלבד שזה נעשה מתוך בחירה אישית מודעת שאינה פוגעת באחרים. המבצר הזה מספר סיפור של קידום תפיסת עולם ליברלית, הנאבקת כנגד תפיסות, בעיקר דתיות, המקדשות זוגיות מסורתית של גבר ואשה, ואף רודפות את מי שבעל נטיה והעדפה אחרת.

אמנם 'המבצר' הזה קצת קשה יותר להגנה. לא כולם בחברה בעלי תפיסת עולם ליברלית כזו כלפי החיים, בטח לא כלפי נושא יקר כמו זוגיות ומשפחה. אך יש בחברה המערבית הסכמה רחבה למימוש ערכים ליברליים, בטח במרחב האישי של כל אדם ואדם.

ככל שכדור השלג מתגלגל, מתברר שתנועה זו יושבת על עומקים של עצב שהפכו לטינה קשה כלפי זהותו של אדם.

אך ישנם סימנים מובהקים שהתנועה הלהט"בית משתמשת בתפיסה הליברלית רק כ'מבצר' להתבצר בו, סימנים המעידים על העדר חופש אמיתי בתנועה הלהט"בית:

היחס העוין לאנשים שנמשכו לבני מינם, אך בחרו בכל זאת למצוא נתיב בתוכם להקמת משפחה של איש ואשה.

קשר השתיקה הנורא כלפי תופעות של ניצול בתוך הקהילה הזו.

סתירת הפיות והעדר החופש המחקרי להבין טוב יותר מה גורם למשיכה זו, והאם ניתן להשפיע על זה למי שחפץ בכך.

הסלחנות המשונה כלפי האסלאם ויחסו להומוסקסואלים.

הלהט הדתי שיש בתנועה זו, שהפך נטיה מינית לזהות חלופית קנאית עם חגים, דגלים, מאבקים ופסטיבלים שאינם נגמרים לעולם. היחס העוין כלפי הומוסקסואלים ברגע שצרכיהם מתנגשים עם צרכי טרנסג'נדרים.

האכזריות הבלתי נסבלת של הניתוחים לשינויי מין, הנעשים פעמים רבות לקטינים חסרי ישע וגורמים למצבים רפואיים קשים בלתי הפיכים. והזועק מכולם, הקשר המשונה בין התנועה הלהט"בית במערב לתנועות טרוריסטיות אסלאמיות, ובכללן החמאס. מדוע אנשים עם אג'נדה ליברלית של חופש מקדמים את הטרוריסטים שיזרקו אותם מהגגות? כמו עטיפת החמלה, העטיפה הליברלית גם היא רק 'המבצר' המסתיר מאיתנו את המטרה האמיתית. וכל זה מביא אותנו אל החצר.

ד. חצר הגרוטאות של דת פירוק הזהויות

הסיפור של התנועה הלהט"בית איננו נעוץ בשני המבצרים האלה. אלה רק משמשים להתבצרות מיתממת, מסתירים פעולות מאוד לא הומאניות ולא ליברליות הממלאות תנועה זו כרימון.

ככל שכדור השלג מתגלגל, מתברר שתנועה זו יושבת על עומקים של עצב שהפכו לטינה קשה כלפי זהותו של אדם. טינה זו מביאה לפירוק מתוך דמיון שאחרי שנסיים לפרק את כל מה שאנחנו מדמיינים שכולב אותנו, ירווח לנו.

טינה זו מביאה לכעס רב כלפי כל מי שמספר סיפור של זהות, שמאמין שמינו של אדם יורד עד שורש נשמתו, וש"זכר ונקבה בראם ויקרא את שמם אדם".

כל הדברים האלה מפריעים לדמיון של חופש הפירוק מהכל.

לכן, כל עוד הדמיון הזה קיים, הדמיון של הדיכוי לא יגמר לעולם, והצורך בפירוק יהיה עמוק וקיצוני יותר ויותר. לכן זה תמיד יכנוס לאיחוד מאבקים עם 'מפרקי כל הזהויות', גם כשיש סתירות מהותיות ביניהם, כמו עם תנועות איסלאמיסטיות. **דמיון 'המרד נגד הדיכוי' יגבר על הכל.**

ומצד שני, ככל שאנשים מוצאים יותר את זהותם הלאומית ואת השורשים שלהם, דת זו נמוגה מאליה.

חבל מאוד שיש אנשים ליברליים שנופלים אל הסחרור של המבצר הליברלי. חבל מאוד שיש אנשים רגישים שנופלים אל הסחרור של מבצר החמלה. בפועל הם משרתים את הכאוס ואת התהום שבחצר הפרוגרסיבית. **אין שם לא חמלה ולא חופש.**

הדחייה של התנועה הלהט"בית היא דחייה שכל כולה חמלה, חופש, ומעל הכל אמון בזהותו של האדם איתה נשמתו באה לעולם.

”
יש אנשים
ליברליים
שנופלים
אל
הסחרור
של המבצר
הליברלי.
יש אנשים
רגישים
שנופלים
אל
הסחרור
של מבצר
החמלה.
בפועל הם
משרתים
את הכאוס
ואת
התהום
שבחצר
הפרוגרסיב
ית. אין שם
לא חמלה
ולא חופש

גבורת האנוסים

איתי אסמן

בשבוע שעבר השתתפתי כמו רבים אחרים, בעצרת המחנה הלאומי בירושלים.

הסתובבתי בין המפגינים ונוצרו שיחות מעניינות ומחכימות מאוד. אחת המשתתפות אמרה לי: **"אני רופאה אנוסה, בבית החולים אני מסתירה את הדעות שלי"**.

מסתבר שיש לא מעט כאלו, שהגיעו כדי להשתחרר מהפחד המשתק ולהרגיש שהם לא לבד.

אך היו גם את אלו שלא הגיעו, הם פחדו שיזהו אותם, שהמנהל בהיי-טק, בביו"ס התיכון, הדיקן באוניברסיטה ועוד יגלו שהיו בהפגנת המחנה הלאומי ויטענו כנגדם שזה מעשה שאינו ראוי.

לא נעים להודות אבל חיים בתוכנו הרבה מאוד 'אנוסים'.
זהו ביטוי קשה אמנם, אבל חשוב להתמודד איתו בחירות.

המציאות של אנשים המודעים לכך שהם אנוסים וחוששים להביע את דעתם היא כבר מציאות מתקדמת ובריאה.

מודעות לעולם הרצונות והדעות של האדם היא השלב ההכרחי הראשון גם אם יש בו מבוכה רבה והוא מלווה בתחושות קשות. מפה אפשר לעלות.

ישנה מציאות הרבה יותר חמורה, של אנשים חלשי אופי, שכדי לרצות את אדונם הם מאבדים את עולמם הפנימי ושוכחים את מקורם.

אלו בדרך כלל אנשים שברגע שיתקפו אדם דתי או ימני, הם מיד יצטרפו לחגיגה בצורה הכי תקיפה, כדי להוכיח לאדון שהם מ'המחנה הנכון' ובכך יגרפו מחיאות כפיים מ'המקובלים'.

יש אף אנוסים במצב כה חמור, שהם אינם יודעים שהם אנוסים. מה הופך אותם לאנוסים? הם יודעים זאת בתוכם פנימה, הם מרגישים שמשוהו כאן לא בסדר, מידי פעם יש להם 'הרהורי תשובה', הם מרגישים שהם כמו הברווזון המכוער והמנודה שכל הזמן צריך להוכיח את עצמו אבל אף פעם לא באמת יהיה שייך למועדון, אבל הם רוצים להרגיש חלק מהברנז'ה.

יתכן ומדובר בעיתונאי דתי, או קצין מסורתי- בתוכם פנימה הם יודעים שהמחנה הנאור בז להם.

הם פוחדים להביע עמדות לאומיות כדי שלא יכנו ביביסטים וחוששים להביע עמדות דתיות כדי שלא יקראו להם משיחיים.

הם משאירים את אלוקים בבית הכנסת ולא מביאים אותו לעבודה. הם פוחדים להיות דחויים ולהיות ממותגים כפרימיטיביים. לכל אחד מאיתנו יש פחד להיות מבודד או להרגיש דחוי.

איך משתחררים מהמציאות הזאת?

הם מרגישים שהם כמו הברווזון המכוער והמנודה שכל הזמן צריך להוכיח את עצמו אבל אף פעם לא באמת יהיה שייך למועדון, אבל הם רוצים להרגיש חלק מהברנז'ה

”
הם כל כך בזים
לשיעבוד, עד שהם
החליטו לאמץ את עולם
המושגים של האליטה
השוקעת כדי לבוז לה
ולהראות שהם אינם
חוששים ממנה ולא
מהשיפוטיות שלה

יש אנשים שמשתחררים מהאונס אחרי שהם עוזבים פיזית את 'קבוצת ההשתייכות' שלהם; מעבר דירה, החלפת עבודה או הדחה מהצבא. כשהם עוזבים את האווירה האונסת שהם שהו בה, הם מתחילים להתעורר ולפקוח עיניים.
השהות באווירה עוינת גרמה להם כמעט לאבד את הבחירה החופשית שלהם.

יש אנשים שמשתחררים מהאונס כי פשוט נמאס להם. הם נאנקו במשך שנים תחת הדחקה קשה ויום אחד הם פשוט חשו מחנק. אז הם החליטו לכנות את עצמם 'ביביסטים' או משיחיים. ו'שכולם יקפצו' כמו שאומרים. לא כי הם באמת כאלו, אלא כי הם כל כך בזים לשיעבוד, עד שהם החליטו לאמץ את עולם המושגים של האליטה השוקעת כדי לבוז לה ולהראות שהם אינם חוששים ממנה ולא מהשיפוטיות שלה.
כך כשהעומס הלך והצטבר נוצרה ריאקציה הפוכה.

יש אנוסים שמשתחררים מהאונס של האליטה על ידי קריאת ספרים והגות, ובעיקר על ידי מפגש עם השטח.
הם מגלים שהחרדים הם בני אדם, שאפשר לחלוק עליהם בכבוד, והדתיים לא באמת רוצים שתהיה פה איראן, ושהתיקים התפורים לראש הממשלה הם שקריים ושהמתנחלים לא אלימים.

האנוסים האלו משתחררים מהאליטה כשהם מגלים שהאנשים והמוסדות שמהם ניזונו, שיקרו להם.

בנוסף, הם רואים שהאליטה לה נשאו עיניים לא כזו מוסרית בלשון המעטה, הם שמים לב לשחיתויות, מאבקי כוח ושליטה לא מוסריים.

האנוסים גם רואים את התייחסות האליטה לאנשים שקצת סוטים מהנורמה ואיך משתמשים בהם וזורקים לאחור שסיימו לספק את הסחורה. התובנה נופלת-רשת ביטחון חברתי לא תהיה להם שם.

”
**אם פגשתם
אדם אמיץ
ששילם
מחיר על
הדעות
שלו,
תרימו אליו
טלפון,
תשלחו לו
הודעה או
זר פרחים
למשפחה.
הוא זקוק
לזה.
משפחתו
זקוקה
לזה. עם
ישראל
זקוק לזה**

יש אנוסים שמתחררים מהאונס על ידי אמונה באלוקים וחיבור למסורת. הם מרגישים שהזהות היהודית שלהם היא חזקה יותר מכל הגדרה אחרת בחיים שלהם ולא חוששים לשלם עליה מחיר. המגזר החרדי באופן כוללני הוא כזה. לא אכפת לו להיות בדעת מיעוט או “שישנאו אותו”. הוא דבק באמונה שלו גם כשאחרים רואים בה דבר דחוי.

דרך נוספת לעזור לאנוס להשתחרר מהאליטה האונסת אותו היא ליצור קבוצת השתייכות חדשה כמו חברים שתומכים. להתחבר לחבורה חדשה ממנה יקבל השראה וביטחון.

כל אדם המרגיש דחוי זקוק לחברה כזו. ולכן אם פגשתם אדם אמיץ ששילם מחיר על הדעות שלו, תרימו אליו טלפון, תשלחו לו הודעה או זר פרחים למשפחה. הוא זקוק לזה. משפחתו זקוקה לזה. עם ישראל זקוק לזה.

האליטה שולטת באנוסים על ידי בידודם. אך ברגע שהם מתאחדים, הם פירקו את הבידוד הזה.

אנשים פוחדים להפסיק להיות “חלק מהמערכת” אך ברגע שהם מבינים ש’המערכת’ היא לא הצבא, השב”כ, בית החולים או ההיי-טק אלא המערכת שלנו היא זהותית - זהות עם ישראל בארצו, הרבה יותר קל להם להתמודד, לקבל אומץ להביע דעה במקום העבודה, ואפילו להיות מוכנים לצאת לחופשי במחיר דחייה ויציאה מהמערכת.

האנוסים פוחדים מ”דעת הקהל” אותה מעצבת בעיקר התקשורת, וברגע שהם נפגשים עם אנשים שדומים להם, לפתע מתגלה שהדעות המסורתיות והלאומיות הן “דעת הקהל”, ודווקא דעת התקשורת והאקדמיה, היא דעת מיעוט, למרות שהיא נאמרת בפאתוס וביטחון.

אנחנו נמצאים בתהליך היסטורי של חילופי אליטות, וככל שהזמן חולף יותר ויותר אנוסים יוצאים לחירות, מקבלים אומץ וגבורה לבטא את עולם הרוח שלהם.

התהליך הזה מתרחש בצורה הדרגתית בכל שכבות העם. וככל שנהיה מחוברים לשורשים ולמסורת ישראל, כך נתמלא בגבורה יהודית לדבר על המסורת והאמונה שלנו גם במקומות הכי מפחידים ולא נחשוש משיימינג רעיל.

כשמבינים את המנגנון הזה גם מבינים כמה הערכה והוקרה עלינו להוקיר לגיבורים רבים המתהלכים ביננו שלא ויתרו על זהותם. נצעד לאורם בדרך לחירות עמנו.